

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **TV PRODUCTS CZ, s. r. o.**, se sídlem Rybná 669/4, Praha 1, zastoupený JUDr. Davidem Štrosem, advokátem se sídlem Národní 32, Praha 1, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 A 204/2011 – 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 A 204/2011 – 33, zamítl žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí České obchodní inspekce, Ústředního inspektorátu (dále jen „ČOI“) ze dne 24. 8. 2011, č. j. ČOI 67839/11/O100/1000/11/Hy/Št, kterým zamítla odvolání stěžovatele jako nedůvodné a potvrdila rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a Hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 6. 2011, č. j. 10/1886/10/34/I. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že námitku pouhého převzetí právní kvalifikace skutku ze zrušujícího rozhodnutí ČOI (ze dne 20. 4. 2011, č. j. ČOI 28359/11/O100/1000/11/Hy/Št), aniž by její užití správní orgán I. stupně odůvodnil, neshledal důvodnou. Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, jakého jednání se stěžovatel dopustil a jaký správní delikt je v něm spatřován. Splňuje tak zákonné požadavky kladené na výrok rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů) a je v souladu s judikaturou

(usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73). Městský soud neshledal důvodnou ani námitku absence odůvodnění zvolené právní kvalifikace v prvostupňovém rozhodnutí. Z tohoto rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán I. stupně považoval za klíčové, že ceny uvedené na úvodní stránce internetového obchodu vzbuzují zdání nižší ceny, než jaká je ve skutečnosti, neboť za cenu 1.590 Kč, resp. 2.590 Kč, nebylo možné výrobky zakoupit. Tyto skutečnosti uvedl správní orgán I. stupně jednak ve výroku, a jednak v prvních dvou odstavcích na str. 2 odůvodnění. Správní orgán I. stupně byl při svém rozhodování vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí ČOI. Tento právní názor byl stěžovateli znám a měl možnost se v pokračujícím správním řízení k němu vyjádřit. V napadeném rozhodnutí ČOI ještě odůvodnění správního orgánu I. stupně rozvedla (str. 3) a reagovala také na stěžovatelovy odvolací námitky. Z tohoto pohledu je tedy nedůvodná i námitka, že ČOI stěžovateli upřela právo na dvouinstanční správní řízení. Městský soud se neztotožnil ani s námitkou, že se ČOI nevypořádala s odvolacími námitkami stěžovatele. Stěžovatel všechny námitky směřoval k tomu, že pro naplnění informační povinnosti podle ust. § 12 zákona č. 634/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) postačí, je-li spotřebitel s konečnou cenou seznámen v průběhu nákupu v internetovém obchodě před odesláním objednávky, tj. před rozhodnutím o koupi. Z napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, že ČOI s touto argumentací nesouhlasila a považovala ji za postrádající smysl (str. 3 napadeného rozhodnutí). Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů je tak nedůvodná. K další námitce, kterou stěžovatel napadal meritorně naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 24 odst. 7 písm. h) ve spojení s § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, městský soud poukázal na výklad, který přijal již v rozsudku ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005 - 30, publikovaný pod č. 898/2006 Sb. NSS. Toto rozhodnutí akcentovalo, že po spotřebiteli nelze požadovat vyvíjení zvláštní aktivity při zjišťování ceny výrobku a naopak zdůraznilo, že informace o ceně by měly být spotřebiteli dostupné bezprostředně bez nutnosti činit další úkony ke zjištění ceny výrobku. Tento názor je stále přijímán i Nejvyšším správním soudem. V dané věci neshledal městský soud důvod se od vyslovených závěrů odchýlit. Takovým důvodem nemohou být ani specifika internetového prodeje, na něž stěžovatel poukazoval. Je-li znakem skutkové podstaty, že informace o ceně vzbuzuje zdání nižší ceny, než jaká je ve skutečnosti, je zřejmé, že spotřebitel musí být od samého počátku informován o ceně ve stejné výši. Městský soud se ztotožnil s názorem ČOI, že účelem informační povinnosti zakotvené v ust. § 12 zákona o ochraně spotřebitele je poskytnout spotřebiteli úplnou informaci o skutečné ceně od samého počátku „nakupování“. Protože posuzovaný delikt je deliktem ohrožovacím, není k jeho spáchání třeba, aby zdání, že je cena nižší, bylo skutečně vzbuzeno, nebo došlo k uvedení spotřebitele v omyl, postačí možnost, že by se tak mohlo stát. Stěžovatelova argumentace ostražitostí spotřebitelů plynoucí z porušování předpisů o ochraně spotřebitele jinými prodejci není přípustná, neboť všichni jsou povinni dbát zákonem uložených povinností a nemohou těžit z jejich porušování. Stěžovatel nemůže dosáhnout rozmělnění či změkčení jasně dané povinnosti poukazem na ostražitost spotřebitele nabytou ze zkušenosti s porušováním předpisů prodávajícími.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., ve které uvedl, že nesouhlasí se závěrem městského soudu, že správní rozhodnutí jsou dostatečně odůvodněná. Není z nich totiž

pokračování

zřejmé, na základě jakých právních závěrů a úvah je dané jednání porušením informační povinnosti prodávajícího o ceně podle zákona o ochraně spotřebitele vzhledem ke konkrétním skutkovým okolnostem případu v tom smyslu, co se považuje za informaci o ceně u internetového prodeje, resp. ke kterému momentu internetového prodeje se cena posuzuje a jaká je povaha internetové stránky fungující mimo jiné i jako internetový obchod. Za porušení povinnosti informovat o ceně považují správní orgány skutečnost, že cena na úvodní stránce nekorespondovala s konečnou cenou výrobku, kdy spotřebitel byl s ní seznámen až po provedení dalších kroků. Ačkoli městský soud a ČOI považují za uspokojivé zdůvodnění, že spotřebitel má mít k dispozici finální cenu od prvního okamžiku jeho setkání s výrobkem, stěžovatel považuje takové odůvodnění za nedostatečné vzhledem ke specifikám skutkového stavu věci, kdy se jedná o nabídku zboží na internetové stránce, která slouží jako jeho internetový obchod. Správní orgány posuzovaly věc z toho hlediska, jakou cenu spotřebitel zjistil v okamžiku, kdy vstoupil na danou webovou stránku, bez přihlédnutí k dalšímu pohybu na této stránce a rozhodovacímu postupu, bez posouzení specifik internetového obchodu, chování spotřebitelů na něm a jejich vnímání tohoto způsobu nabídky a prodeje. Nabídka a možnost zakoupení výrobku nespočívá v jednorázovém představení výrobku a jeho okamžité koupě, ale v celé prezentaci včetně tří kroků objednávky. Úvodní části webové stránky slouží jen k informování spotřebitele o daném výrobku a mají povahu předběžné nabídky. Zároveň plní zejména reklamní a marketingové účely srovnatelné s prvotní nabídkou zboží v akčním letáku nebo jiné podobné reklamě. Nejedná se tedy o stejnou situaci jako v prodejně, kde je cena uvedena pouze jednou, adresně a v těsné blízkosti kupovaného výrobku. Webová stránka slouží mimo prostředku nákupu zboží také pro informační a reklamní účely. Plní tedy mnohem více funkcí, čemuž odpovídá také její obsah. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s názorem, že povinnost informovat o ceně je v internetovém obchodu splněna pouze tehdy, pokud jakákoli informace o ceně na webové stránce je konečnou cenou při koupi výrobku. Za podstatu informační povinnosti považuje stěžovatel splnění podmínky, že spotřebitel je řádně informován o ceně výrobku v dodatečném předstihu, než učiní svou volbu, kdy zároveň nemusí učinit žádné zvláštní kroky nebo úkony proto, aby tuto cenu před provedením své volby zjistil. Rozhodujícím momentem pro posouzení, zda spotřebitel měl možnost učinit informovanou volbu a zda skutečně věděl, co a za jakou cenu kupuje, je moment potvrzení zvoleného obsahu „košíku“ při internetovém nákupu. Toto je v případě stěžovatelova internetového prodeje splněno v dostatečném předstihu ještě před provedením volby. Stěžovatel má za to, že vstup na webovou stránku má stejný charakter jako vstup spotřebitele do kamenné prodejny, kdy spotřebitel svou koupi pouze zvažuje, neboť ještě nemá přesné informace o povaze zboží a jeho ceně. Stejně tak slouží i úvodní stránka webové stránky prodávající zboží pro zobrazení akčních nabídek a výhodných cen a jejím cílem je právě přilákat spotřebitele, aby „vstoupil“ a podíval se na konkrétní nabídku. Stěžovatel tedy požaduje zohlednit a přiměřeně posoudit a v odůvodnění rozhodnutí reflektovat skutečnost, že se jedná o nabídku webové stránky a internetového obchodu, pro kterou platí určité postupy, kterými musí spotřebitel projít proto, aby si mohl výrobek koupit. Pokud se týká odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, správní orgán I. stupně pouze uvedl, že účelem ust. § 12 zákona o ochraně spotřebitele nebylo umožnit uvádět v určité fázi nabídky neúplné informace o ceně, pokud je před samotným momentem koupě po provedení několika kroků v internetovém obchodu nakonec zpřístupněna finální cena, s tím, že *„prodávající, který...vzbuzuje zájem spotřebitele...pomocí...údajů o ceně, které vytváří dojem, že*

cena je nižší...“ nemůže vyhovět požadavkům zákona o ochraně spotřebitele. Takové zdůvodnění považuje stěžovatel za nedostatečné, když webová stránka plní pro obě dotčené strany také jiné funkce a kdy v části nákupu zboží je spotřebitel o konečné ceně výrobku informován. Pokud by byl akceptován právní názor správních orgánů, bylo by možné na základě stejné logiky požadovat, aby již v první části byly uvedeny další částky, které spotřebitel bude muset nutně uhradit jako zejména poštovné a balné. Městský soud se v napadeném rozsudku zabýval tvrzeními stěžovatele o nezbytnosti zohlednění specifik internetového prodeje a nabídky zboží prostřednictvím webové stránky a na str. 7 uvedl vlastní právní posouzení věci s reakcí na jednotlivá tvrzení, s čímž však stěžovatel nemůže souhlasit. Takové právní posouzení mělo být v odůvodnění správního orgánu I. stupně, aby měl stěžovatel možnost se s ním argumentačně vypořádat a reagovat na něj. Zamítnutí žaloby jako nedůvodné nelze akceptovat za situace, kdy městský soud zároveň doplňuje absentující odůvodnění právního posouzení věci a vypořádává se s argumentací, s níž se měl vypořádat již správní orgán I. stupně, který tak neučinil. Uvedený postup považuje stěžovatel za porušení zásad instancnosti řízení a řádného průběhu správního řízení, kdy relevantní odůvodnění věci se mu dostane až v řízení před soudem, tudíž bez možnosti se k daným závěrům relevantně vyjádřit a reagovat na ně v rámci řádného přezkumného řízení. K věcnému posouzení dané otázky stěžovatel uvedl, že městský soud nerozlišuje mezi různými stupni a funkcemi webové stránky, na níž se internetový obchod nachází a nezohledňuje také konkrétní aspekty dané nabídky. Při náhledu na konkrétní nabídku konkrétního výrobku jsou veškeré možnosti a cena zboží spotřebiteli jasně prezentovány s tím, že jsou zde také možnosti koupi výrobku s různým příslušenstvím, doplňky apod. Spotřebitel může být až zde informován, že zboží je aktuálně vyprodáno a není možné jej koupit. Až po zhlédnutí těchto údajů učiní spotřebitel svou volbu a rozhodne se zboží koupit. První krok ke koupi je pouze formální, kdy spotřebitel má možnost libovolně měnit obsah „košíku“ a svou volbu kdykoli zrušit. V této fázi je přitom uvedena cena, kterou by spotřebitel musel za nákup zaplatit, jejíž součástí je obvykle také částka za balné a dopravu. Z hlediska dikce právní normy byl spotřebitel o ceně řádně informován v dostatečném předstihu před uskutečněním své volby. Pokud toto ustanovení nespecifikuje moment tohoto informování a jeho podmínky a prodávající informuje spotřebitele o ceně včas, nelze tvrdit opak, který by byl v rozporu se skutkovým stavem věci, a nelze na základě toho dovodit, že došlo k porušení dané povinnosti. Ve druhém žalobním bodu stěžovatel namítal, že úlohou odvolacího řízení není napravovat zásadní nedostatky odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž takový postup je odnětím práva na dvouinstančnost řízení. Závěr městského soudu, že tato žalobní námitka je lichá, je podle stěžovatele nesprávný. Ze strany stěžovatele se nejedná o účelovou argumentaci napadající správní rozhodnutí za každou cenu, ale o požadavek řádného zdůvodnění právního hodnocení skutkového stavu věci vzhledem k specifiku daného případu. Tento požadavek je opodstatněný a nezbytný z důvodu jednoznačného pochopení rozhodovacího postupu v návaznosti na stávající judikaturu v oblasti označování cen a ochrany spotřebitelů, již argumentuje městský soud. Rozsudky, jimiž městský soud argumentuje, se týkaly odlišného skutkového stavu věci a nezohledňovaly daná specifika a jejich vnímání spotřebiteli. Aby mohlo být napadené rozhodnutí podpořeno dosavadní judikaturou, měl by se správní orgán vypořádat se zásadními skutkovými rozdíly. Nestačí přitom, pokud absentující argumentaci doplní až městský soud. Pokud se týká argumentu městského soudu, že stěžovatel právní názor rozhodujícího orgánu znal a měl možnost se k němu vyjádřit v pokračujícím správním řízení, pak s tímto

pokračování

také nelze souhlasit. Účastník správního řízení ocení, avizuje-li správní orgán svůj právní názor v průběhu rozhodování ve věci, je však nezbytné, aby ho vyjádřil i v odůvodnění rozhodnutí, které je jediné relevantní pro další řízení. Ze všech výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

ČOI ve vyjádření ke kasační stížnosti předně odkázala na své vyjádření k žalobě a na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Podle jejího přesvědčení má být spotřebitel již od úvodní části webové prezentace seznámen se skutečnou cenou, kterou bude muset zaplatit a nesmí být k zahájení objednávacího procesu lákán na základě ceny, za níž není možné zboží reálně zakoupit. Co se týká srovnání prezentace v e-shopu s nabídkou v akčním letáku, není podle ČOI jednak takové přirovnání zcela přiléhavé, když je na rozdíl od letáku možné v e-shopu zboží v několika málo krocích bezprostředně zakoupit, a jednak právní úprava ochrany spotřebitele nepřipouští ani situaci, kdy by byl spotřebitel v reklamním letáku informován o ceně, o níž by následně při nákupu v kamenném obchodě zjistil, že za ni výrobek nemůže koupit. Pokud jde o srovnání e-shopu a kamenného obchodu, pokládá ČOI zjištěnou nabídku v e-shopu stěžovatele za obdobnou situaci, kdy by byl po vstupu do provozovny spotřebiteli nabídnut výrobek s určitou cenovkou, avšak poté, kdy by se rozhodl k jeho nákupu a přinesl jej k pokladně, by mu bylo oznámeno, že si k němu musí povinně, a za relativně vysokou cenu, ještě koupit příslušenství. Podle ČOI je na základě logiky vycházející z platné právní úpravy možné po prodávajících požadovat, aby do ceny prezentované od počátku nabídky v e-shopu zahrnovali všechny částky, které bude spotřebitel muset v každém případě zaplatit, tedy např. i balné a poštovné, samozřejmě za předpokladu, kdy by se tyto částky nelišily v závislosti na množství objednaných kusů zboží a zvoleném způsobu přepravy. K zásadě dvojinstančnosti ČOI odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75. Podle jejího názoru nedošlo k porušení této zásady, když doplnila a rozvedla odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, aniž by jej zásadním způsobem změnila. Městský soud se ve svém rozsudku ztotožnil s odůvodněními správních orgánů obou stupňů, která v jejich celku považoval za dostatečná a nijak podstatně je nedoplňoval. Argumenty obsažené v kasační stížnosti ČOI nepokládá za dostatečný důvod pro zrušení napadeného rozsudku, a proto navrhla, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu správní orgán I. stupně zjistil dne 23. 9. 2010, že stěžovatel na svých webových stránkách (www.tvproducts.cz) nabízel v sekci elektro „mobilní telefon s dotykovým displejem“ za cenu 1590 Kč a „multifunkční hodinky s funkcí mobilního telefonu 2v1“ za cenu 2590 Kč. Po zobrazení detailního popisu zvoleného zboží (kliknutím na jeho název) bylo v závěru popisu uvedeno, že mobilní telefon se dodává „pouze s příslušenstvím (sluchátka, nabíječka, USB kabel, ...)“ za 390 Kč, celková cena 1.980 Kč, resp. v případě multifunkčních hodinek „pouze s příslušenstvím“ za 390 Kč (baterie, USB kabel, napájecí adaptér, manuál, stylus, dárkový obal), celková cena

2.980 Kč“. Při vložení zboží do „košíku“ (kliknutím na ikonu „koupit“ na úvodní stránce či „objednat“ na stránce detailního popisu zboží) se objevila cena za zboží 1.590 Kč, resp. 2.590 Kč a za příslušenství 390 Kč, a poté i celková cena 1.980 Kč, resp. 2.980 Kč. Zboží nebylo možno objednat samostatně bez příslušenství.

Podle ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti.

Podle ust. § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí správního deliktu tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12.

Otázkou řádného informování o ceně ve smyslu ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval. V rozsudku ze dne 19. 8. 2010, č. j. 1 As 46/2010 - 79, se jednalo o případ, kdy prodejce zájezdů v reklamním letáku u nabízených pobytů uváděl velkým a tučným písmem cenu, která však nezahrnovala letištní a bezpečnostní taxy a palivový příplatek. Informace, že k uvedeným cenám je nutno připočíst ještě další poplatky včetně jejich výše byla uvedena drobným písmem ve spodní části letáku. Nejvyšší správní soud v tomto případě dovodil, že předmětný leták představoval porušení ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť informace o ceně v něm uvedená vzbuzovala zdání, že cena je nižší, než jaká byla ve skutečnosti. Podle názoru Nejvyššího správního soudu má prodejce povinnost poskytnout spotřebiteli při nabídce a prodeji zboží či služeb informaci o konečné ceně, která zahrnuje všechny poplatky. Ke stejným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 As 101/2010 - 82, ve kterém se zabýval skutkově podobným případem. Uvedené právní závěry korespondují i s další relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2006, č. j. 3 As 37/2005 - 59, byl vysloven závěr, že *„nelze spravedlivě požadovat po spotřebiteli, aby u každého výrobku či služby zkoumal, zda uvedená cena je již cenou konečnou, či zda je k ní zapotřebí připočíst DPH, a to v sazbě základní či snížené. V daném případě tedy žalovaná dospěla ke správnému závěru, že neuvedením konečné ceny, nýbrž ceny neobsahující DPH, byl porušen § 12 zákona o ochraně spotřebitele, ukládající prodejcům informovat spotřebitele o ceně nabízených výrobků v souladu s cenovými předpisy.“* K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 As 3/2013 - 16, kde se zabýval informováním o ceně vozidel prodáváných v autobazaru, resp. v rozsudku ze dne 16. 5. 2013, č. j. 7 As 24/2013 - 28, kde se zabýval informováním o ceně výrobků vystavených mimo prostory prodejny. Také městský soud opakovaně judikoval, že po spotřebiteli nelze požadovat, aby vyvíjel zvláštní aktivitu při zjišťování ceny výrobku a zdůraznil, že by informace o ceně měly být spotřebiteli dostupné bezprostředně bez nutnosti činit další úkony k jejímu zjištění. V rozsudku ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005 - 30, publ. pod č. 898/2006 Sb. NSS, se městský soud zabýval informováním o ceně volně prodejného zboží v lékárně a vyslovil závěr formulovaný v právní větě, že *„Povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobků podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele je splněna jen tehdy, pokud jsou poskytované informace spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku.“* Zákonná úprava i judikatura tedy obecně požadují, aby byl spotřebitel seznámen s konečnou cenou, aniž by musel k tomu činit další

pokračování

úkony a současně, aby prodejcem uváděná cena nevzbuzovala zdání, že je nižší, než jaká je ve skutečnosti.

Výše uvedené právní závěry lze podle názoru Nejvyššího správního soudu aplikovat i v daném případě. Není žádného důvodu, proč by povinnost prodávajícího řádně seznámit spotřebitele s konečnou cenou měla být posuzována jinak v případě prodeje zboží v internetovém obchodě. Jak správně uvedla ČOI ve vyjádření ke kasační stížnosti, stěžovatelův postup lze srovnat se situací, kdy by byl po vstupu do obchodního prostoru spotřebiteli nabízen výrobek označený cenovkou, avšak poté, kdy by se rozhodl k jeho nákupu a přinesl jej k pokladně, bylo by mu sděleno, že si k němu musí povinně ještě zakoupit příslušenství. Pro posouzení dané věci je rozhodující, že ochrana podle ust. § 12 zákona o ochraně spotřebitele je spotřebiteli poskytována již v okamžiku jeho prvního kontaktu s nabídkou prodávajícího, neboť cena je výchozí a určující informací, jež dále determinuje postup spotřebitele při výběru zboží. Nelze tedy akceptovat stěžovatelovu argumentaci, že zájemci o koupi zboží jsou informováni o jeho skutečné ceně v průběhu objednávacího procesu dříve, než učiní závaznou objednávku. Spotřebitel má totiž právo být již od úvodní části webové prezentace seznámen se skutečnou, tj. konečnou cenou, kterou bude muset za nabízené zboží zaplatit, a nesmí být k zahájení objednávacího procesu lákán na základě ceny, za níž není možné zboží ve skutečnosti koupit. Stěžovateli v daném případě nic nebránilo, aby u předmětného nabízeného zboží uvedl již od počátku cenu, za kterou jej lze zakoupit, tj. včetně povinného příslušenství. Na rozdíl od ceny poštovního a balného, která se liší v závislosti na spotřebitelem zvoleném způsobu doručení zboží, a zpravidla i na jeho množství, lze tuto částku jednoznačně uvést již na úvodní stránce webové prezentace prodávajícího. Jednáním stěžovatele, který na úvodní straně svého e-shopu, tj. v okamžiku prvního kontaktu spotřebitele s nabídkou prodávajícího, uvedl u obou předmětných výrobků nižší cenu, než jaká byla ve skutečnosti, tedy došlo k porušení ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, a tím i k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 24 odst. 7 písm. h) citovaného zákona. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s právním závěrem městského soudu, že správní orgány obou stupňů posoudily jednání stěžovatele v souladu se zákonem o ochraně spotřebitele.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval stížní námitkou porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. V této souvislosti lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, ve kterém bylo k uvedené zásadě uvedeno, že *„Doplnění řízení ani dokazování provedené v rámci odvolacího řízení nelze považovat za nepřípustné, ani s ohledem na zásadu dvojinstančnosti. Tato zásada znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm.“* S ohledem na výše uvedené nelze spatřovat porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení ve skutečnosti, že ČOI jako odvolací orgán v napadeném rozhodnutí na základě uplatněných odvolacích námitek doplnila a rozvedla odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Namítal-li stěžovatel v této souvislosti rovněž nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí, vyhodnotil Nejvyšší správní soud tuto námitku jako nedůvodnou, protože je z nich zřejmé, jaká skutková zjištění byla učiněna, jak bylo stěžovatelovo jednání právně kvalifikováno a jaká

úvaha vedla správní orgány k této právní kvalifikaci. Navíc je třeba vzít v potaz i to, že správní orgán I. stupně byl ve smyslu ust. § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, vázán právním názorem odvolacího správního orgánu, který zrušil jeho předchozí rozhodnutí v téže věci a věc mu vrátil k novému projednání. Odvolací správní orgán vyslovil právní názor, že jednání stěžovatele sice nenaplní znaky nekalé obchodní praktiky, ale že je lze kvalifikovat jako porušení ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. O skutečnosti, že správní orgán I. stupně vázán právním názorem odvolacího orgánu upraví v novém rozhodnutí výrokovou část tak, aby odpovídala kvalifikaci, kterou odvolací orgán ve svém rozhodnutí popsal, byl stěžovatel informován přípisem ze dne 12. 5. 2011, který byl doručen jeho zástupci. Stěžovatel měl tedy možnost uplatnit své námitky proti změně právní kvalifikace. Zůstal však nečinný a na citovaný přípis nijak nereagoval. I z tohoto důvodu proto nelze považovat rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nedostatečně odůvodněné.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ČOI žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu